

[Bindslev.]

endebringe det ved Københavns Universitet, og hvis Tidspunktet nu skal skydes endnu længere ud, før man faar Lov til at kalde sig Læge, vil det maaske komme til at virke temmelig deprimerende paa adskillige, ikke mindst paa dem, som paa dette Tidspunkt har givet sig til at studere Lægevidenskab.

Jeg mener ikke, at dette bør faa nogen Indflydelse paa Afgørelsen af, om man skulde ønske denne forlængede Uddannelse. Men jeg mener dog, at man i alt Fald kunde give disse Mennesker, der har passeret den lægevidenskabelige Eksamen, Ret til at kalde sig Læger; i Henhold til § 1 i Lovforslaget vil de ikke have denne Ret. Naar man tænker paa, hvordan ganske unge studerende, der gaar paa Hospitalet, allerede praktisk talt kaldes Doctores, i alt Fald af Patienterne, kan man nok forstaa, hvis Kandidaterne, som altsaa har hele den teoretiske Uddannelse, og ogsaa har nogen praktisk Uddannelse, føler sig lidt brøstholdne over, at de ikke har Ret til at kalde sig Læger efter at have passeret hele dette lange Studium. Jeg mener, at det maatte nok kunne ordnes, saa de havde denne Ret, da der faktisk ogsaa i dette Forslag er givet dem Mulighed for at kunne udøve dog i en vis Grad selvstændig Lægevirkomhed under bestemte Former.

Et andet Spørgsmaal, som ogsaa bør tages op til nærmere Overvejelse, inden man skrider til at skærpe Betingelserne for at udøve Lægevirkomhed, er Spørgsmaalet, om man virkelig til Raadighed har de Lægekandidatstillinger, som maa være en Forudsætning for, at man gør det obligatorisk at tage denne Efteruddannelse paa Hospitalet. I Øjeblikket er det saadan, at der kun er 43 Turnuspladser til Raadighed paa Hospitalerne, et Antal, der slet ikke svarer til det Antal Kandidater, der aarligt udgaar fra Københavns Universitet. I Øjeblikket er det omkring 110, der aarligt tager den lægevidenskabelige Eksamen, og vi ved alle, at der er en stigende Tendens i dette Tal.

Det er klart, at Lovgivningen kan ikke gøre denne Efteruddannelse obligatorisk, medmindre det offentlige ogsaa er i Stand til at stille det tilsvarende Antal Turnuspladser til Raadighed. Dette kan kun ske derved, at man inddrager ogsaa Provinsens Sygehuse og i visse Tilfælde ogsaa private Sygehuse, der faar offentlig Understøttelse, under denne Organisation. Der opstaar her visse Problemer, som det Udvalg, der kommer til at arbejde med Sagen,

maa have nøje belyst, inden vi bør skride til at ophøje disse Bestemmelser til Lov. Der findes i Kommissionsbetænkningen under Bilag 2 B. en Opgørelse af Kontorchef Nyebølle over, i hvor høj Grad det vil være muligt at stille saadanne Turnuspladser til Raadighed, og det ses af denne Opgørelse, at der dog vil hengaa en Aarrække, inden man faar Tallet bragt saa højt op og faar tilvejebragt den fornødne Balance mellem ledige Turnuspladser og Kandidater, der søger dem. Dette maa vi have nøje Oplysninger om, før vi kan skride til at godkende Bestemmelsen. Jeg er i øvrigt enig i, at Besættelsen af disse Kandidatstillinger maa ske under de friest mulige Former.

Der er en Bestemmelse om Specialister, som jeg for mit Vedkommende ikke har noget imod, uden for saa vidt som det maaske var ønskeligt, at det ikke blev Sundhedsstyrelsen, der her fik den afgørende Myndighed, men at det i alt Fald ogsaa skete efter Indstilling fra det lægevidenskabelige Fakultet.

Jeg skal ikke i alle Enkeltheder gennemgaa Lovforslaget. Det er jo blevet gjort meget grundigt af de foregaaende Talere, og Gentagelser skal jeg saa vidt muligt ikke komme ind paa. Jeg har nogle enkelte Bemærkninger at gøre; hvad jeg i øvrigt maatte have fæstet Opmærksomheden paa, vil jeg vente med at drage frem ved det Udvalgsarbejde, der forestaar.

Jeg er med Hensyn til Spørgsmaalet om Lægernes Vidnepligt nærmest sympatisk indstillet overfor den Mindretalsindstilling, som Professor Sand er fremkommet med i Kommissionsindstillingen, hvor han gaar ind for, at der maa gives Læger den samme Ret som Præster, hvor det drejer sig om Skriftemaal, og som Sagførere i borgerlige Sager, at med andre Ord Lægerne ikke skulde være pligtige til at afgive Vidnesbyrd i Spørgsmaal, hvor de har faaet betroet Hemmeligheder af deres Patient under Udøvelsen af deres Lægegerning.

Jeg har allerede nævnt Sundhedsstyrelsens Indflydelse efter det foreliggende Forslag, og det forekommer mig, at man, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen har været inde paa, paalægger Sundhedsstyrelsen en saadan Række Opgaver, at det kan befrygtes, at dette Departement vil vokse til det ganske utrolige, eller ogsaa at det ikke vil være i Stand til at løse de Opgaver, man henlægger til det.

Ifølge Lovforslaget skal Sundhedsstyrelsen ikke alene autorisere Lægerne og udstede offentlig Bekendtgørelse om Autorisa-